

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ОКРУЖНИ СУД У ДОБОЈУ
Број: 87 0 К 039450 25 Кж
Добој, 09.07.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Окружни суд у Добоју у вијећу састављеном од судија, Славице Бамбуловић као предсједника вијећа, Маријане Лазих Миладиновић и Снежане Бањац Лопандић, као чланова вијећа, уз учешће вишег стручног сарадника Ведрана Кнежевића, као записничара, у кривичном предмету против оптуженог Д.С., због кривичног дјела насиље у породици или породичној заједници из члана 190. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, поводом жалбе окружног јавног тужиоца у Добоју против пресуде Основног суда у Теслићу број 87 0 К 039450 22 К од 11.12.2024. године, на сједници одржаној дана 09.07.2026. године донио је слиједећу

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснована жалба окружног јавног тужиоца у Добоју и потврђује пресуда Основног суда у Теслићу број 87 0 К 039450 22 К од 11.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Теслићу број 87 0 К 039450 22 К од 11.12.2024. године оптужени Д.С. ослобођен је од оптужбе да је у вријеме, на мјесту и на начин описан у изреци те пресуде учинио кривично дјело насиље у породици или породичној заједници из члана 190. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске. Истом пресудом одређено је да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава суда, а оштећена је са имовинскоправним захтјевом упућена на парнични поступак.

Против те пресуде Окружни јавни тужилац у Добоју је благовремено изјавио жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У одговору на жалбу бранилац оптуженог адвокат Дејан Бузаковић из Теслића, предложио је да се жалба тужиоца одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

Након што је испитао првостепену пресуду у смислу члана 320. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21 - у даљем тексту ЗКП РС), овај суд је одлучио као у изреци из слиједећих разлога:

Испитујући првостепену пресуду у дијелу у којем се побија жалбом овај суд је нашао да је првостепени суд, на основу члана 298. тачка в) ЗКП РС, оптуженог ослободио од оптужбе, јер је сматрао да докази оптужбе, не могу поуздано навести на закључак да је оптужени на мјесту, у вријеме и на начин описан у оптужници починио кривично дјело насиље у породици или породичној заједници из члана 190. став 3. КЗ РС за које се и

терети, при чему је првостепени суд заузео став да се на исказу свједока оштећене С.С. не може заснивати судска одлука, јер се ради о свједоку сроднику оптуженог (кћерка) која по Закону о кривичном поступку РС (члан 148.) спада у круг лица која због сродства за оптуженим могу одбити свједочење и која се користила својим законским правом да одбије свједочење у поступку који се води против њеног оца, а да преостали докази и то прије свега судскомедицинско вјештачење повреда код оштећене и свједочење свједока полицијског службеника А.М., који је видио црвенило на врату оштећене нису довољни да би суд на несумњив начин утврдио да је оптужени учинио кривично дјело за које се оптужује, односно да је оптужени критичне прилике након вербалне препирке са својом млљ. кћерком исту вријеђао, а затим ју рукама ухватио за врат стискајући ју у предјелу врата, покидавши јој ланчић на који начин јој је нанио тјелесну повреду у виду два паралелна хематома у предјелу врата, па је уз примјену начела *in dubio pro reo* закључио да те одлучне чињенице и нису доказане и да су остале у сфери индиција.

Жалба тужиоца не доводи у питање овакве закључке првостепеног суда.

Наиме, не могу се прихватити приговори којима се оспорава чињенична и правна основа побијане пресуде, јер је првостепени суд на основу савјесне и свестране оцјене изведених доказа правилно утврдио да нема доказа којима би се утврдило да је управо оптужени учинио радње које му се предметном оптужницом стављају на терет, о чему је дао јасне разлоге на страни 5. пасус 2. побијане пресуде, па се жалилац на исте упућује.

Правилно је првостепени суд закључио да је исказ свједока оштећене С.С. од исте на главном претресу узет уз кршење одредаба члана 148. тачка б) ЗКП РС и исти представља доказ на коме се не може заснивати судска одлука. Наиме, тачно је да је оштећена свједокиња у вријеме извршења кривичног дјела била малољетна и према одредбама Кривичног законика РС имала је статус дјетета (члан 123. тачка 8.) и тачно је да према члану 148. тачка б) свједочење не може одбити дијете које је непосредно оштећено кривичним дјелом. Међутим, узраст таквог свједока уз који је везано ослобађање од дужности свједочења је околност која треба да постоји у вријеме када свједок треба да свједочи. У конкретном случају како језичким тумачењем норме члана 148. тачка б. ЗКП РС, оштећена С.С. у вријеме свједочења више није дијете, односно пунољетна је особа (те није дијете које не може одбити свједочење), то иста има право да користи благодети члана 148. ЗКП РС и спада у круг лица која могу одбити свједочење, па како је иста и искористила своје законско право да не свједочи, што представља привилегију успостављену управо у њену корист, то се на њеном исказу и не може заснивати судска одлука, како то правилно закључује првостепени суд на страни 4. пасус 4,5 и 6, а супротно ставу жалиоца.

Супротно ставу тужиоца, када се изостави свједочење оштећене као незаконито прибављен доказ, преостала доказна грађа и по оцјени овог суда посматрана појединачно, али и у међусобној вези не пружа поуздан основ за утврђивање одлучних чињеница које потврђују да је управо оптужени учинио предметно кривично дјело. Наиме, судскомедицинско вјештачење којим се констатују код оштећене одређене повреде, без утврђених околности догађаја у којима су настале, не могу саме за себе успоставити кривичну одговорност оптуженог, али ни у вези са свједочењем полицијског службеника који јесте уочио одређено црвенило на врату оштећене, али који нема никаквих сазнања на који начин је исто и настало.

При таквом стању ствари, а у недостатку других доказа који упућују на извршиоца, првостепеном суду и није преостало ништа друго него да, уз примјену начела *in dubio pro reo* из члана 3. став 2 ЗКП РС и на основу члана 298. тачка в) ЗКП РС, ослободи оптуженог од оптужбе услијед недостатка доказа.

То су разлози због којих је овај суд, на основу члана 327. ЗКП РС, одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Записничар
Ведран Кнежевић

Предсједник вијећа
Славица Бамбуловић

Тачност отправка овјерава
Шеф судске писарнице
Драгана Дамјанић Јевтић